

Нѣкога и сега дѣйствуващи вулкани.

Ужаснитѣ опустошения, що причиняватѣ вулканитѣ, сж привличали вниманието на човѣчеството, което търси срѣдства за борба противѣ тѣхъ. Но въ сила ли е човѣчеството да разгатне тайната на природата? Макаръ то да е достигнало до голѣмъ напредѣкъ въ естественитѣ науки, и до днесъ си остава съ прѣдположения и (едни) наблюдения върху силата на природата.

Вулканътъ въ врѣме на изригване прѣдставя страшна и величествена картина. Прѣзъ този моментъ човѣкъ узнава, че е нищо прѣдъ страшната сила на природата. Земята се люлѣе, а вулканътъ глухо тънти. Слѣдъ нѣколко минути изъ кратера съ страшенъ трѣсъкъ и грохотъ излиза гигантски стѣлпъ огнь, придруженъ отъ облаци черенъ димъ, смѣсенъ съ пепелъ и разтопени вещества. Отначало този стѣлпъ върви право къмъ небето, а по-сетнѣ почва да плува хоризонтално. Подземнитѣ удари и оглушителнитѣ гърмежи слѣдватъ единъ слѣдъ другъ. Върхътъ на вулкана се разпуква и пукнатинитѣ почватъ да бълватъ огнени потоци, които прѣвръщатъ всѣка благодатна, плодородна и цвѣтуща мѣстность въ мъртва пустиня. Западениятъ вулканъ, който прилича на голѣмо огнище, дохожда въ бурно движение отъ сгъстения въздухъ на разтопенитѣ маси. На помощъ се явява и страшниятъ ураганъ съ своето грозно виене и ревъ. Ураганътъ подема стѣлба отъ димъ и твърди вещества и ги разнася на голѣми разстояния отъ вулкана. А около кратера непрѣкъснато огненитѣ мълнии и страшнитѣ гърмежи се сливатъ съ подземния тънтежъ. Сгъстениятъ огненъ въздухъ изъ вулкана, подобно на разярено адско чудовище, изгаря всичко, каквото му се изпрѣчи па пѣтя